

Arrest

nr. 73 892 van 24 januari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 24 november 2011 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van 25 oktober 2011 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, houdende de bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 december 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die *loco* advocaat I. MOHAMMAD verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers dienen op 9 mei 2011 een asielaanvraag in.

Op 11 juli 2011 neemt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers dienen tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 11 oktober 2011 beslist de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 68 283 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 7 oktober 2011 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet).

Op 24 oktober 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 25 oktober 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid zowel ten aanzien van verzoeker als ten aanzien van verzoekster de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Dit zijn de bestreden beslissingen die beide als volgt worden gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

(...)

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 11/10/2011 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in een eerste middel de schending aan van het vertrouwensbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de redelijke termijn. Zij lichten hun middel als volgt toe:

“Het redelijkheidsbeginsel legt verwerende partij op bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. De beslissing mag bovendien geenszins in wanverhouding staan tot de motieven waarop ze is gebaseerd.

Uit het vertrouwensbeginsel volgt dat de door de overheid opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen van de burger in de regel moeten worden gehonoreerd, (Cass. 14 juni 1999, A.C. 1999, nr. 352; 17 mei 1999, A.C. 1999, nr. 285). Op 11 oktober 2011 wordt de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 25 oktober 2011 wordt reeds een bevel verstuurd om het land te verlaten.

Er is geen enkele objectieve reden waarom in casu de bestreden beslissingen zo vlug worden afgeleverd. Immers, in asielzaken is het gebruikelijk dat het bevel om het grondgebied te verlaten pas wordt afgeleverd na de beroepstermijn om cassatieberoep aan te tekenen of na het arrest van de Raad van State inzake het cassatieberoep. Immers, verzoekende partij heeft nog het recht in haar LOI te verblijven, ondertussen heeft zij cassatieberoep ingesteld. Daarenboven wordt slechts 7 dagen tijd gegeven om het land te verlaten. Dit is geen redelijke termijn. Namelijk is deze termijn te kort. Verzoekende partij wenst te overleggen wat nog de mogelijkheden zijn, wat de kansen zijn. Als ze wil terugkeren wat de mogelijkheden, dient zich te organiseren. De bestreden beslissingen zijn dan ook onredelijk in al hun onderdelen dat ze zo vlug zijn genomen en omdat de termijn die wordt gegeven om het land te verlaten te kort is en onredelijk.

Het middel is gegrond in al zijn onderdelen.”

2.2. De Raad wijst erop dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt het redelijkheidsbeginsel schendt, wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen welke de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd.

Er moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de beslissing in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

De bestreden beslissingen geven duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan de beslissingen zijn genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk de artikelen 75, § 2 en 81 van het Vreemdelingenbesluit en artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevatten de beslissingen een motivering in feite, met name dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest een beslissing heeft genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en dat verzoekers in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, daar verzoekers niet in het bezit zijn van een geldig paspoort met geldig visum. Verzoekers betwisten de motieven niet.

Verzoekers voeren evenwel aan dat er geen enkele objectieve reden is waarom *in casu* de bestreden beslissingen zo vlug worden afgeleverd.

Artikel 75 van het Vreemdelingenbesluit, waar verweerder naar verwijst in de bestreden beslissingen, verwijst naar artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1. Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/2.”

Hieruit blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, van zodra verzoekers' asielaanvraag definitief worden afgesloten onverwijld dient te beslissen of aan verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet wordt afgegeven. Verzoekers kunnen dan ook niet worden gevolgd dat er geen enkele objectieve reden zou bestaan om de bevelen zo snel af te leveren. Verzoekers wijzen op een gebruik in asielzaken om het bevel om het grondgebied te verlaten pas af te leveren nadat de beroepstermijn om cassatieberoep aan te tekenen is verstreken of na het arrest van de Raad van State inzake het cassatieberoep. Inzoverre dit gebruik al zou bestaan, vindt dit geen steun in de wetgeving. Bovendien brengen verzoekers geen enkel bewijs bij dat er een dergelijk gebruik zou bestaan.

De Raad wijst er op dat een cassatieberoep bij de Raad van State geen schorsende werking heeft en dat artikel 75, § 2 van het Vreemdelingenbesluit voorziet dat aan de vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden gegeven zodra de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd. Er is geen wetsbepaling die voorziet dat er moet worden gewacht met zulk een bevel tot na het verstrijken van de beroepstermijn tegen het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het door verzoekers voor de Raad van State beweerde ingeleid beroep tegen de voornoemde weigering van zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad, heeft geen schorsend karakter en schorst derhalve de tenuitvoerlegging ervan niet, zodat aan verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten kon worden afgeleverd vooraleer de Raad van State uitspraak doet.

Bijgevolg kon verweerder met toepassing van artikel 75, § 2 van het Vreemdelingenbesluit de bestreden beslissingen nemen. Verweerder diende geen rekening te houden met het door verzoekers ingesteld beroep bij de Raad van State. De jurisdictionele beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt geacht met de wet overeen te stemmen zolang ze niet door de Raad van State is vernietigd (RvS 5 december 2000, nr. 91.356; RvS 25 oktober 2000, nr. 90.429; RvS 28 september 2000, nr. 89.868).

Verzoekers tonen dan ook niet aan dat de bestreden beslissingen op kennelijk onredelijke wijze zijn genomen of het vertrouwensbeginsel schenden.

Verzoekers menen bovendien dat de termijn van 7 dagen die hen wordt gegeven om het land te verlaten, te kort is en aldus niet redelijk. De termijn betreft een uitvoeringsmodaliteit van de bestreden beslissingen. Verzoekers brengen geen enkel wetsartikel naar voor waaruit zou blijken dat verweerder een langere termijn zou dienen toe te staan. Verzoekers menen dat deze termijn te kort is om zich te organiseren en te overleggen wat hun kansen zijn. Gelet op het feit dat deze termijn slechts een uitvoeringsmodaliteit is van de bestreden beslissingen, kunnen zij steeds aan verweerder een verlenging van deze termijn vragen wanneer zij menen op goede gronden, meer tijd nodig te hebben om het bevel om het grondgebied te verlaten vrijwillig te kunnen uitvoeren. Verzoekers tonen dan ook niet aan dat deze termijn kennelijk onredelijk zou zijn.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3. In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort EVRM). Zij zetten hun middel als volgt uiteen:

“Dat dit geen vraag is aan de Raad om de feiten te beoordelen doch wel om te beoordelen dat in de bestreden beslissing een schending vormt van bovengenoemde artikel. Dat verzoekende partij omstandig heeft uiteengezet dat zij minstens voor een mensonterende behandeling vreest in Servië. Art. 3 EVRM houdt een verbod in van een onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoekende partij verwijst naar het rapport van Amnesty International van 29 september 2010: “Not welcome anywhere: Stop the forced return of Roma to Kosovo”. Dit rapport telt 64 bladzijden en Amnesty International is een wereldwijde gekende en geloofwaardige, onafhankelijke mensenrechtenorganisatie. Er is geen reden om dit rapport naast zich neer te leggen.

Het rapport maakt duidelijk dat ondanks de lichtjes verbeterende wetgeving er in de praktijk enerzijds weinig officiële informatie is inzake de discriminaties en schendingen van rechten van Roma.

Het middel is gegrond.”

2.4. Waar verzoekers de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoeren, dient opgemerkt te worden dat verzoekers, om de schending van dit artikel dienstig te kunnen aanvoeren, dienen aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moeten deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moeten concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet. De loutere verklaring van verzoekers volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM.

Verzoekers zetten in hun feiten uiteen dat zij afkomstig zijn van Servië en van Roma-origine. Zij wijzen op de aanhoudende discriminaties en provocaties, redenen waarom zij hun land ontvluchtten en een asielaanvraag indienden. De Raad wijst er evenwel op dat hun asielaanvraag grondig werd onderzocht en dat de vluchtelingen en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd. Er werd aldus vastgesteld dat zij niet aantoonen dat een terugkeer een schending van artikel 3 van het EVRM zou uitmaken. Waar verzoekers nog verwijzen naar een rapport getiteld *“Not welcome anywhere: Stop the forced return of Roma to Kosovo”*, stelt de Raad vast dat dit een algemeen rapport is en verzoekers dit niet betrekken op hun persoonlijke situatie. Bovendien hebben verzoekers steeds aangegeven van Servische nationaliteit te zijn en van etnie Rom te zijn, zodat de Raad niet inziet wat zij wensen aan te tonen met een rapport aangaande een terugkeer naar Kosovo van Roma's. Verzoekers brengen bijgevolg geen concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten of aanwijzingen noch bewijzen aan die aantonen dat een terugkeer naar hun land van herkomst voor hen een risico zou inhouden op foltering of onmenselijke behandeling. Zij tonen niet aan dat zij een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN